

Aiguamolls

Una història entre dos poemes

L'any 1976, en un gest de solidaritat amb els defensors dels aiguamolls, M.ª Àngels Anglada va escriure un breu poema elegíac que va trobar un gran ressò popular fins a esdevenir una mena d'himne de la campanya. Ara, un cop assolida la recuperació, l'escriptora ha fet un altre poema que ressegueix els versos de l'anterior i transforma els seus mals presagis en signes de victòria. Entre un i altre text –el segon el publiquem com a primícia– s'enclou tota la història d'aquests anys; una història que va començar amb incerteses i amenaces i que ara viu de seguretats i d'esperances.

Els aiguamolls 1976

Envaireu aquest recer vivent
 que ja de lluny enyoren tantes ales?
 No trobarà ja l'aigua nodridora
 i els vells amagatalls l'ocell del Nord?
 Àlics rosats, amics coll-verds, adéu,
 adéu, xic corriol, i fredeluga,
 princesa acolorida de l'hivern:
 murs de ciment, deixalles, només pols
 seran els nius on bategà la vida.
 Però quan haurà mort l'últim ocell
 lassat del vol, a frec d'aigua alterada,
 quan escates d'argent no tindrà el mar
 no espereu respirar: ja lentament
 l'home-botxí comença l'agonia

Els aiguamolls 1985

No han destruït aquest recer vivent
 que ja de lluny enyoren tantes ales.
 Aquí retroba l'aigua nodridora
 i els verds amagatalls l'ocell del Nord.
 Àlics rosats, amics coll-verds, torneu:
 torneu, xic corriol, i fredeluga,
 princesa acolorida de l'hivern.
 Murs de ciment i ferro han reculat
 davant dels nius tots bategant de vida.
 Com un somriure clar, repòs d'ocells
 cansats del vol, a frec de les onades
 i el sol que hi riu, i escates d'or i argent.
 Hem aturat la mort, en llarg combat:
 una treva signada amb aire i ales.

M.ª ÀNGELS ANGLADA